

# ЕРИК ФРАНК РЪСЕЛ АБРАКАДАБРА

Превод от руски: Цвета Пеева, 1968

[chitanka.info](http://chitanka.info)

За първи път от доста време насам на „Неуморимия“ се бе възцарила тишина. Той стоеше в Сириуския космодрум. Дюзите му бяха изстинали, корпусът беше изподраскан от космическите частици. Корабът напомняше спортист, изнемощял след бягане на дълго разстояние. И много естествено: бе се завърнал от дълъг полет, който съвсем не бе минал гладко.

Но сега, в космодрума, то очакваше заслужена кратка почивка. Покой, блажен покой! Никакви грижи, никакви критични минути, никакви неприятности, толкова обикновени при два полета на ден. Покой и нищо друго!

— Ух!

Капитан Макноот почиваше в каютата си. Вдигнал крака на бюрото, отпуснал тяло, той блаженстваше. Моторите не работеха. За първи път от няколко месеца не се чуваше дяволското им боботене. Четиристотинте човека от екипажа се разхождаха и забавляваха в близкия голям град под ослепителното слънце. Довечера, когато старшият офицер Грегори се заеме пак със задълженията си, капитанът ще потъне в благоуханния здрач и ще обикаля залетите с ненова светлина местни забележителности.

В това е целият разкош на дългоочакваното кацане. Хората могат най-сетне да помислят за себе си и да се позабавляват кой както си ще. На космодрума няма нито работа, нито опасности, нито отговорности, нито тревоги. Сигурен пристан и утешение за уморените скитници.

— Пак ли? Уф!

В каютата влезе старшият радист Бермън. Той беше един от петимата или шестима, останали на пост. Лицето му изразяваше досада, че не може да се заеме с нещо по-интересно.

— Току-що постъпи радиограма, капитане!

Той подаде листа и зачака: капитанът ще я прочете и може би ще издиктува отговор.

Макноот взе листа, свали краката си от бюрото, поизправи се и прочете на глас:

ТЕРА, ЩАБ-КВАРТИРАТА  
ДО „НЕУМОРИМИЯ“.

ОСТАВАТЕ В СИРИУСКИЯ КОСМОДРУМ ПО СПЕЦИАЛНО НАРЕЖДАНЕ. НА СЕДЕМНАДЕСЕТИ ПРИ ВАС ПРИСТИГА КОНТРААДМИРАЛ ВЕЙН В. КАСИДИ.

ФЕЛДМЪН  
КОМАНДВАЩ СИРИУСКАТА СЕКЦИЯ НА  
КОСМИЧЕСКИЯ ФЛОТ.

Макноот вдигна очи от радиограмата. Обгорялото му лице вече не изразяваше удоволствие. Той тежко въздъхна.

— Нещо неприятно ли? — разтревожено попита Бермън.

Макноот посочи трите тънки книжки, украсяващи бюрото му.

— Средната, страница двадесета — поиска той. Прелиствайки книжката, Бермън намери мястото, където се казваше:

Вейн В. Касиди, контраадмирал, главен инспектор на корабите и складовете.

Бермън с мъка преглътна слюнката си.

— Това значи?...

— Да, това означава... — без всякакво удоволствие потвърди Макноот. — Назад към тренировъчните занимания с всичките им нелепости. Боядисвай рубките, мий палубата със сапун, плюй и търкай. — Той придаде на лицето си печално изражение и заговори с глас на важен началник: „Капитане, вие имате само седемстотин и деветдесет и девет аварийни пакета. Между другото полагат ви се осемстотин. От бордовия ви дневник не се вижда какво е станало с липсващия пакет? Къде е? Какво се е случило с него? И защо в личния чувал на един от вашите хора липсва даденият му навремето законен чифт тиранти? Подали ли сте рапорт за тази липса?“

— Защо е решил изведнъж да се изтърси при нас? — запита объркан Бермън. — Досега не си е пъхал носа при нас.

Макноот мрачно впери очи в стената.

— Защо ли? Защото е дошъл нашият ред да ни издърпат ушите. — Погледът му се спря на календара. — Имаме на разположение три дена и всяка минута е скъпа. Кажете на младшия радист да дойде веднага при мен.

Бермън излезе мрачен. Скоро се появи Пайк. Лицето му потвърждаваше старинната поговорка, че лошите вести веднага се разчуват.

— Напишете ордер — заповяда му Макноот — за сто галона пластмасова боя, сиво-синя, от утвърдения състав. Пригответе и друг ордер за тридесет галона емайлова за вътрешните помещения. Отнесете незабавно двата ордера в склада на космодрума. Кажете им да ги доставят още днес, най-късно до шест часа вечерта. Към тях нека прибавят колкото трябва там четки и пулверизатори. Вземете парцали и конци — всичко, каквото дават безплатно.

— На хората това няма да се хареса — със слаб глас каза Пайк.

— Като им се заповяда, ще им се хареса! — увери го Макноот. — В кораб, където всичко блести от чистота като огледало, и духът на екипажа е по-висок. Така пише в това книжле. Хайде, вървете и се заемете с ордерите. Когато се върнете, потърсете ведомостите за запасите и оборудването и ми ги донесете. Трябва да се провери, преди да е пристигнал този Касиди, налице ли е всичко. Когато се появи, няма да имаме възможност да попълним липсите или незабелязано да пласираме излишъците.

— Слушам, капитане!

Пайк си отиде със същото изражение, каквото имаше Бермън.

Макноот се облегна в креслото и нещо измърмори. Ставите го въртяха, сякаш предвещаваха буря. Недостигът по който и да е параграф е сериозна работа, щом не е съобщено своевременно в рапорта. Ще го изтълкуват като небрежност или нещастен случай. А излишъкът е мръсно нещо. Поражда мисли за нагло присвояване на държавно имущество с благословията на командира.

Например наскоро се бе разглеждало делото на Уилямс от крайцера „Бързий“. Макноот го слушаше по радиото, докато летеше в района на съзвездие Воловар. Оказало се случайно, че Уилямс разполага с единадесет кангала жица за електрическа ограда, макар по документи да му се числели десет. Свиканият военен съд доказа, че излишната жица, която има огромна разменна цена на една от

планетите, не е била открадната от склада или на матроски жаргон „подплашена от борда“. Все пак наказаха Уилямс с мъмрене. А това щеше да му попречи да напредне в службата.

Капитанът все още си мъмрореше ядосано, когато се върна Пайк и донесе папката с инвентарната ведомост.

— Веднага ли ще почнем, капитане?

— Няма как. — Той стана, пъшкайки, простил се мислено с надеждата да си почине и с радостта да съзерцава неоновите светлини. — Бързо не може да се провери всичко от носа до кърмата! С разглеждането на личните чували на екипажа ще се заема най-накрая.

Макноот излезе от каютата и тръгна към носа на кораба. Пайк печално и неохотно се тътреше след него.

Когато минаваха край отворения главен люк, забеляза ги Жълтурко. Той изскочи в коридора и затича след тях. Прадедите на тоя голям пес са се отличавали по-скоро с игривост, отколкото с породата си. Той гордо носеше на шията си широка каишка с надпис „Жълтурко“ — собственост на космическия кораб „Неуморим“. Беше равноправен член на екипажа и главните му задължения, изпълнявани съвестно, от него, се състояха в това, да не допуска до кораба чужди хора, а така също да подушва понякога опасности, незабележими за човешкото око и нос.

Така крачеха тримата: Макноот и Пайк с мрачен вид на хора, отрекли се от удоволствията в името на дълга, а Жълтурко, дишайки често и с явна готовност да вземе участие във всяко ново развлечение.

Когато стигнаха в носовата кабина, Макноот се тръшна на пилотската седалка и взе от радиста папката.

— Вие знаете тук всичко по-добре от мен. Моите владения са щурманската рубка. Затова аз ще чета названията, а вие ги проверявайте. — Той разтвори папката и почна от първата страница: — К1. Лъчев компас, тип D, един брой.

— Да — каза Пайк.

— К2. Електронен индикатор за разстояние и посока, тип jj, един брой.

— Да.

— К3. Гравитометри за двата борда, образец Казини, един чифт.

— Да.

Жълтурко, сложил глава на коленете на Макноот, изразително замига и заскимтя. Бе започнал да разбира недоволството на хората. Отегчителното изброяване на параграфи и проверката не е кой знае какво развлечение. За да утеши кучето, Макноот подръпна ушите му, без да се отвлича от работата.

— K187. Дунапренови възглавници за двамата пилоти, един чифт.

— Да.

Когато старшият офицер Грегори се върна, бяха стигнали до малката рубка за вътрешна свързка и тършуваха из ъглите ѝ в полумрака. На Жълтурко тук не се хареса и той си бе отишъл.

— M24. Запасни тридьюймови микровисокоговорители, тип T2, един набор от шест броя.

— Да.

Грегори надзърна в рубката и облещи очи.

— Какво става тук?

— Ще има обща проверка на инвентара. — Макноот погледна часовника си. — Идете да видите доставили ли са от склада всичко, което поръчахме, и ако не, защо. После ще ми помагате, а Пайк трябва да пуснем за няколко часа в града.

— Означават ли това, че отпуските се отменят? — попита Грегори.

— От само себе си се разбира! Докато не свършим с тая скука. — Той погледна към Пайк. — Когато отидете в града, потърсете всички наши хора и ги върнете на борда. Никакви възражения или оправдания. И никакво бавене. Това е заповед.

Пайк направи нещастно лице. Грегори го изгледа строго, излезе и след малко се върна.

— От склада ще изпратят всичко след двадесет минути.

Той мрачно наблюдаваше как Пайк се стяга за града.

— M47. Кабел за вътрешна свързка три барабана.

— Да — произнесе Грегори, като мислено се ругаеше, че се бе върнал толкова рано.

Суматохата продължи до късно вечерта и започна отново рано сутринта. Три четвърти от екипажа, без да подвият крак, работеха

вътре и навън от кораба. Вършеха работата си с такъв вид, сякаш ги бяха осъдили за престъпления, замислени, но още неизвършени.

Хората се движеха по коридорите на верев, като раци, стараейки се да не се допират до стените. Още веднъж бе доказано, че жителите на Земята панически се боят от неизсъхнала боя. Първото петно ги кара да изпаднат в отчаяние и с десет години съкращава жалкия им живот.

И ето привечер на втория ден ставите на Макноот доказаха, че усещанията им са били пророчески. Той четеше деветата страница от ведомостта, а Жан Бланшар проверяваше наличността на всеки избран предмет.

Изминали две трети от пътя, те, ако се изразим с метафора, се блъснаха в скала и започнаха бързо да потъват.

Макноот уморено четеше:

— В1097. Купа емайлирана, един брой.

— Ето я — каза Бланшар, като я почука.

— В1098. Каф. ес, един брой.

— Какво? — с недоумение попита Бланшар.

— В1098. Каф. ес, един брой — повтори Макноот. — Какво ви стана? Защо гледате като ударен? Нали сме в кухнята. И вие сте старшият готвач. Много добре ви е известно какво трябва да има в кухнята, така ли е? Къде е този каф. ес?

— Не съм чувал за такова нещо — заинати се Бланшар.

— Как може да не сте чували? Във ведомостта черно на бяло е казано. Така и пише: „Каф. ес, един брой“. Тази вещ е била тук преди четири години, когато са оборудвали кораба. Ние сами сме проверили и приели всичко срещу подпис.

— Аз не съм се подписвал за никакъв каф. ес — продължаваше да отрича Бланшар. — В кухнята ми няма такова нещо.

— Погледнете!

Макноот, намръщил се, сочеше на готвача ведомостта.

Бланшар погледна и презрително изсумтя.

— Имам електронна печка, един брой. Имам тенджери с двойни дъна, различни големини, един комплект. Имам тигани, шест броя. И никакъв каф. ес. Не съм и чувал за подобно нещо. Нищо не знам. — Той разпери пръсти и сви рамене. — При мен няма каф. ес.

— Трябва да има — настояваше Макноот. — Когато пристигне Касиди и не намери тая вещ, не вярвам да ни погали по главата.

— Намерете я вие — предложи Бланшар.

— Вие сте получили свидетелство, от кулинарната школа на международните хотели. Получили сте диплома и званието първокласен готвач от Кулинарния колеж. Получили сте свидетелство за завършен с отличие курс към Кулинарния център на космичния флот — изброяваше Макноот. — И не знаете какво е каф. ес!

— По дяволите! — размахвайки ръце, завика Бланшар. — Колко пъти ви казах вече: тук няма никакъв каф. ес. И никога не е имало! И дяволът не би намерил тоя каф. ес, щом го няма. Аз да не съм магьосник?

— Това е част от кухненския инвентар — настояваше на своето Макноот. — Щом е посочена във ведомостта, значи, трябва да я има. И щом е записана на девета страница, следователно мястото ѝ е в кухнята и за нея отговаря старшият готвач.

— Дявол да го вземе! — възрази Бланшар, като посочи металната кутия на стената. — Ето усилвателя за вътрешната свръзка, да не би и за него да отговарям?

Макноот помисли и се съгласи.

— Не, за него отговаря Бермън. Неговото имущество е разпръснато из целия кораб.

— Тогава питайте него за тоя идиотски каф. ес! — тържествено викна Бланшар.

— Ще го питам. Ако този каф. ес не е ваш, трябва да е негов. Хайде да привършим с проверката тук. Ако не проверя всичко систематично и обстойно, Касиди ще ме разжалва. — Той погледна ведомостта. — В1099. Кожена каишка с надпис и месингови копчета, за куче. Няма защо да я търсите. Видях я преди пет минути — той отбеляза и продължи: — В1100. Кошница за спане, изплетена от лико — един брой.

— Ето я — каза Бланшар, като я ритна в ъгъла.

— В1101. Дунапренова възглавница, по размера на кошницата, един брой.

— Половин възглавница! — възрази Бланшар. — За четири години Жълтурко изгриза половината.



— Може би Касиди ще ни разреши да изпишем нова. Впрочем това не е важно. Ще му покажем останалата половина и по този параграф ще сме чисти. — Макноот стана и затвори папката. — Свършихме с кухнята. Ще отида да поговоря с Бермън за липсата по оня параграф.

Бермън изключи приемателя за висока честота, свали слушалките и въпросително вдигна вежда.

— В кухнята липсва някакъв каф. ес — обясни идването си Макноот. — Къде е?

— Защо питате мен? В кухнята се разпорежда Бланшар.

— Не е точно така. През кухнята минават доста ваши кабели. Вие имате там две разпределителни кутии, а също така автоматичен изключвател и усилвател за вътрешната свързка. И така, къде е каф. ес?

— Никога не съм чувал за него — смая се Бермън.

— Стига сте ме баламосвали! — закрещя Макноот. — Същото казва и Бланшар. Преди четири години сме имали каф. ес. Ето, записано е тук. Това е копие от документа, който сме проверили и подписали. Тук е казано, че сме се подписали за наличността на каф. ес. Значи, длъжни сме да имаме такъв каф. ес. Трябва да го издирим, преди да се е изгърсил Касиди.

— Съжалявам много, капитане — съчувствено каза Бермън, — но аз с нищо не мога да ви помогна.

— Помислете пак — предложи Макноот. — В новия сектор има индикатор за посоката и разстоянието. Как го наричате помежду си?

— Инирчик — отвърна учуден Бермън.

— А това — продължи Макноот, като посочи предавателя на импулсите, — как го наричате?

— Пимпи.

— Детски прякорчета, а? Сега си напънете мозъка и си спомнете! Какво сте нарекли преди четири години каф. ес?

— Доколкото ми е известно — заяви Бермън, — предмет с такова название нямаме.

— А защо сме се подписали? — попита Макноот.

— Аз нищо не съм подписвал. Всички книжа сте подписвали вие.

— Докато вие и другите сте проверявали наличността. Преди четири години — трябва да е било в кухнята — аз съм прочел: „каф. ес, един брой“. И вие или Бланшар сте го посочили и казали: „Да“. Доверил съм се на вашите думи. Често ми се случва да се доверявам на нашите специалисти. Аз съм опитен щурман и зная всички най-нови навигационни уреди, но не мога да знам и вашите работи. Затова съм принуден да се доверявам на хора, които знаят — или поне са длъжни да знаят — какво е каф. ес.

На Бермън нещо му хрумна.

— Когато оборудвах кораб, всичко бяха струпали в Главния трюм, коридорите и кухнята. После трябваше да сортираме нещата и да ги подредим по местата им. Нали помните? Кой знае къде е сега този каф. ес и отде накъде ние с Бланшар сме длъжни да отговоряме за него.

— Ще видя какво ще кажат другите — съгласи се Макноот. — Грегори, Уорс, Сандърсън или някой друг, може да е у тях. Но където и да е, трябва да се намери. Или да се оформи липсата му като разход.

Той си отиде. Бермън направи гримаса, сложи си слушалките и пак се зае с апарата. След час Макноот дойде отново. Мрачен, като буреносен облак.

— Разбира се! — викна той ядосан. — Няма такава вещ на кораба. Никой не знае за нея. Няма дори и понятие какво е!

— Зачеркнете я и дайте рапорт, че се е загубила.

— Какво?! Малко ли други неприятности имаме? Много добре знаете, че за всяка загуба и повреда трябва незабавно да се докладва. Ако кажа на Касиди, че каф. ес се е загубил в космичното пространство, той ще поиска да узнае кога, къде, как, а така също и защо не е било своевременно доложено. Ами ако тая вещ струва половин милион? Представяте ли си каква суматоха ще настъпи? Не мога да го отмина така.

— Тогава какво предлагате? — запита Бермън, без да подозира, че сам се навира в капана.

— Има само един изход, само един — каза Макноот. — Да изработите този каф. ес.

— Кой?... Аз... — Едва не се задави Бермън. Кожата на черепа му започна да се движи.

— Вие и никой друг. Убеден съм, че това ще да е някаква птица от вашия гълъбарник.

— Защо?

— Защото такива смешни названия са характерни за вашите финтифлюшки. Готов съм да се хвана на бас за месечната ти заплата, че каф. ес е някаква научна абракадабра. Може би е нещо късовълново или уред за сляп полет.

— Приемателя-предавател за сляп полет ние наричаме „Присик“ — съобщил Бермън.

— Ето виждате ли? — викна Макноот, сякаш това решаваше въпроса. — И така, вие ще изработите един каф. ес. Утре вечер в шест часа трябва да е готов. Тогаваше го разгледам. Разбира се, той трябва да има внушителен и приятен вид и да действа убедително.

Бермън стана. Ръцете му висяха като камшици.

— Как мога да направя каф. ес — дрезгаво каза той, — като не знам какво е!

— Касиди също не знае — възрази Макноот, като погледна хитро старшият радист. — Той отговаря само за количеството, а изобщо много-много не разбира. Затова броя предметите, гледа ги, удостоверява, че съществуват, изслушва мненията за качеството на работата им и за степента на износването им. Трябва само да измислим внушителна абракадабра и да му кажем, че това е каф. ес.

— Ангели небесни! — прошепна развълнуван Бермън.

— Да не разчитаме на съмнителната помощ на библейски личности — смъмра го Макноот, — а да размърдаме мозъците си, дадени ни от бога. Вземайте поялника и до шест часа утре вечер да сте измайсторили образцов каф. ес. Това е заповед.

Той си тръгна доволен от намереното решение; Бермън мрачно загледа стената, после облиза устни.

Контраадмирал Вейн В. Касиди пристигна точно в указаното време. Той беше нисък, дебел, с червено лице и очи като на умряла риба. Не вървеше, а важно маршируваше.

— Е, капитане, надявам се, у вас всичко е в пълен ред.

— Както винаги — незабавно го увери Макноот. — Аз следя за това.

Той говореше твърде уверено.

— Прекрасно! — одобри Касиди. — Ценя командирите, които разбират задълженията си. За съжаление трябва да кажа, че не винаги е така. — Той се спусна през главния люк и хладно огледа прясната боя. — Откъде искате да започнем: от носа или от кърмата?

— Списъкът е съставен от носа към кърмата. Може по този ред и да го проверим.

— Много добре — контраадмиралът, без да бърза, се запъти към носовата част на палубата, но по пътя се спря, погали Жълтурко и огледа каишката на шията му. — Виждам, че добре го гледате. Принася ли това животно някаква полза?

— Той спаси на Мардия пет живота, като излая предупреждаващо.

— Подробности, предполагам, са записани в бордовия дневник?

— Да, господин адмирал. Дневникът е в щурманската рубка и можете да го прегледате.

— Ще го видя, като му дойде времето. — Контраадмиралът влезе в носовата кабина, седна, взе от ръцете на Макноот папката и започна делово: — К1. Лъчев компас, тип D, един брой.

— Ето го — посочи Макноот.

— Добре ли работи?

— Да, господин адмирал.

Продължиха проверката, стигнаха до рубката за вътрешна свързка, до помещението на сметачните машини, посетиха и много други помещения и се върнаха в кухнята. Бланшар, който се перчеше с току-що изгладения си бял костюм, недоверчиво огледа влезлия.

— В147. Електронна печка, един брой.

— Ето я — измърмори Бланшар, посочвайки пренебрежително печката.

— Доволен ли сте от работата й? — осведоми се Касиди, като го изгледа с рибешките си очи.

— Малка е — рече Бланшар. С изразителен жест той огледа цялата кухня. — Всичко е прекалено малко. Самото помещение е малко. Аз съм главен готвач, а цялата кухня е колкото килер.

— Това е военен кораб, а не увеселителен кораб за екскурзия! — прекъсна го Касиди. Той мрачно погледна във ведомостта. — В148.

Хронометрично приспособление към електронната печка, с шнур и щепсел. Един брой.

— Ето го — измърмори Бланшар, готов да изхвърли всичкия тоя „боклук“ през най близкия илюминатор.

Проверявайки наличността по ведомостта, Касиди все повече се приближаваше до опасното място. Нервното напрежение у околните нарастваше. Най-после той стигна до критичната точка и обяви:

— В1098. Каф. ес, един брой.

— По дяволите! — възмути се Бланшар. Очите му мятаха искри. — Казах вече и пак повтарям: никога не е имало...

— Каф. ес се намира в радиорубката, сър — побърза да се намеси Макноот.

— Така ли? — Касиди пак надзърна във ведомостта. — А защо е записан при кухненския инвентар?

— Когато монтираха оборудването на кораба, поставиха каф. ес в кухнята, сър. Това е един от ония портативни уреди, които ни разрешиха да поставим където ни е по-удобно.

— Хм, хм! Тогава трябваше да бъде пренесен във ведомостта на радиорубката. Защо не сте го направили?

— Чаках вашите указания, господин адмирал.

Рибешките очи изразиха удовлетворение.

— Да, правилно сте постъпили, капитане. Сам ще го пренеса. — Той зачеркна параграфа на лист девет и го пренесе на лист шестнадесет. Постави поредния шифър. — В1099. Каишка с надпис, кожена... Ах, да, видях я. Беше на кучето.

Контраадмиралът постави отметка. След час той влезе в радиорубката. Бермън стана, изпъна рамене, но ръцете и краката му неволно зашаваха. Ококорил очи, той умолително гледаше Макноот. Старшият радист приличаше на човек, в чиито панталон се е вмъкнал таралеж.

— В1098. Каф. ес, един брой — продължи Касиди с тон на човек, непонасящ глупости.

С отсечени движения, като малко повреден робот Бермън взе неголям сандък. Предната му част беше осеяна с циферблати, бутони и цветни лампички. Целият приличаше на машинка за изстискване на сокове, направена от прост радиолобител. Бермън щракна един или

два бутона. Лампичките светнаха и заблещукаха в разнообразни съчетания.

— Ето го — с мъка продума Бермън.

— Аха! — Касиди стана от стола и се приближи. — Не си спомням да съм виждал по-рано такъв уред. Но сега пускат толкова модели от един и същи уред. Добре ли работи?

— Да, сър.

— Това е едно от най-полезните приспособления на кораба — добави от себе си Макноот.

— А какво всъщност е предназначението му? — запита Касиди, като очакваше от Бермън небивали откровения.

Бермън пребледня. Макноот му дойде на помощ:

— Пълното обяснение би било много сложно и би имало твърде специален характер. Но ако изразим по-просто идеите на уреда, той ни дава възможност да намираме равновесието между противоположни гравитационни полета. Колебанията на светлинните източници сочат степента на неуравновесеността в дадения момент.

Узнал за тъй ценните свойства на уреда, Бермън нахално забеляза:

— Идеята е много дълбока — каза той. — Всичко е основано на постоянната на Ментов.

— Разбирам — отвърна Касиди, макар че нищо не бе разбрал. Той пак седна, отметна със знак каф. ес и продължи: — Т44. Автоматично разпределително табло с четиридесет линии за вътрешна свързка. Един брой.

— Ето го, сър.

Касиди бегло погледна разпределителното табло и пак се задълбочи във ведомостта. Останалите се възползваха от малката пауза, за да изтрият потта от челата си.

Победата е спечелена!

Всичко мина великолепно!

Ха-ха!

Контраадмирал Касиди си замина доволен и наговори куп комплименти. След час целият екипаж хукна презглава към града. Макноот и Грегори, сменяйки се поред, се любуваха на неоновите светлини. През следващите пет денонощия цареше спокойствие и веселие.

На шестия ден Бермън донесе радиограма и я хвърли на бюрото, като очакваше реакцията на капитана. Старшият радист имаше блажения вид на човек, узнал, че скоро добродетелите му ще бъдат възнаградени.

ТЕРА, ЩАБ-КВАРТИРАТА  
ДО „НЕУМОРИМИЯ“.

ВРЪЩАЙТЕ СЕ ВЕДНАГА ЗА ОСНОВЕН РЕМОНТ  
И ПРЕОБОРУДВАНЕ. ЩЕ ПОЛУЧИТЕ  
УСЪВЪРШЕНСТВАНА СИЛОВА УСТАНОВКА.

ФЕЛДМАН  
КОМАНДВАЩ СИРИУСКАТА СЕКЦИЯ НА  
КОСМИЧНИЯ ФЛОТ.

— Назад към Тера — с възхищение каза Макноот. — Основен ремонт — значи не по-малко от месец отпуска. — Той погледна Бермън. — Предайте на всички дежурни офицери веднага да отидат в града и да наредят на хората да се върнат на борда. Щом узнаят каква е работата, незабавно ще дотичат.

— Слушам, капитане! — усмихвайки се, весело продума Бермън.

Всички продължаваха весело да се усмихват и през следващите две седмици, когато Сириуският космодрум остана далеч зад тях, а слънцето се превърна в мъждукащо петънце сред искрящата мъгла на звездното поле пред кораба. Още единадесет седмици път, и все пак струва си да потърпят. Назад към Тера. Ура!

Но когато една вечер Бермън изведнъж осъзна страшната истина, усмивките в капитанската каюта точас изчезнаха. Старшият радист влезе, като хапеше долната си устна, и почака, докато Макноот свърши със записванията в бордовия дневник.

Най-сетне Макноот отмести дневника, вдигна очи, намръщи се:

— Какво ви е? Коремът ли ви е свил?

— Не, капитане. Просто мисля.

— Нима това е толкова мъчително.

— Мисля — с погребален тон повтори Бермън. — Връщаме се за основен ремонт. Разбирате ли какво означава това? Ще напуснем кораба, а подир нас ще нахлуе цяла орда специалисти — Той трагично впери очи в капитана. — Казах — специалисти!

— Разбира се, че специалисти — съгласи се Макноот. — Невежи хора не могат да ремонтират и регулират оборудването.

— Обикновен специалист едва ли ще отрегулира каф. ес. За това е нужен гений.

Макноот се отпусна на стола. Изражението на лицето му се промени толкова бързо, сякаш бе сменил маската.

— Сега я втасахме! — провикна се капитанът. — Аз пък съвсем бях забравил тая история! На Тера няма да успеем да заблудим тамошните тарикати с научни фокуси.

— Няма да успеем — потвърди Бермън. Той нищо повече не каза, но лицето му просто крещеше: „Вие ме накиснахте в това тресавище, сега вие ме измъквайте!“ Той чакаше, като гледаше потъналия в размишления Макноот, после напомни за себе си:

— Какво ще предложите, капитане?

Постепенно на лицето на Макноот засия доволна усмивка.

— Счупете тоя апарат и хвърлете парчетата в сметопровода.

— Това не решава въпроса — възрази Бермън. — Както и преди ще ни липсва един каф. ес.

— Нищо подобно! Ще доложа, че е загинал от неизбежните случайности в космоса. — Капитанът многозначително намигна. — Сега летим в безвъздушното пространство.

Взе бланка за радиограма и като погледна усмихващия се облекчено Бермън, започна да пише:

ТЕРА, ДО ЩАБ-КВАРТИРАТА  
ОТ „НЕУМОРИМИЯ“.

ПАРАГРАФ В1098 КАФ. ЕС, ЕДИН БРОЙ, СЕ  
РАЗПАДНА ПОД ДЕЙСТВИЕТО НА  
ГРАВИТАЦИОННОТО НАПРЕЖЕНИЕ ПРИ  
ПРЕМИНАВАНЕ ПРЕЗ ПОЛЕТО НА ДВОЙНАТА  
ЗВЕЗДА ХЕКТОР ГОЛЯМ-МАЛЪК. МАТЕРИАЛА  
ИЗПОЛЗВАХМЕ ЗА ГОРИВО.



## КОМАНДИР НА „НЕУМОРИМИЯ“ МАКНООТ.

Бермън отнесе бланката в своята кабина и изпрати радиограмата на Земята. Пак два дена се възцари покой и веселие. Но ето, Бермън със загрижено лице дотича отново в капитанската каюта.

— Обща тревога, капитане! — задъхвайки се, съобщи той и тикна радиограмата в ръката на капитана.

ТЕРА, ЩАБ-КВАРТИРАТА.

ДА СЕ ПРЕДАДЕ ДО ВСИЧКИ СЕКТОРИ. БЪРЗО И ВАЖНО. ЗАНАПРЕД КОРАБИТЕ ДА НЕ НАПУСКАТ ЗЕМЯТА. НАМИРАЩИТЕ СЕ В ПОЛЕТ КОРАБИ ДА СЕ ОТПРАВЯТ КЪМ НАЙ-БЛИЗКИЯ КОСМОДРУМ И ДА ЧАКАТ ПО-НАТАТЪШНИ УКАЗАНИЯ.

УЕЛИНГ  
КОМАНДВАЩ АВАРИЙНАТА И СПАСИТЕЛНА  
СЛУЖБА, ТЕРА.

— Нещо се е случило — невъзмутимо забеляза Макноот.

Придружен от Бермън, той спокойно отиде в щурманската рубка. Разгледа картите, набра по вътрешната линия номера на Пайк и каза:

— Започнала е някаква паника. Полетите са забранени. Отправляме се към Закстедпорд. Натри дена път. Незабавно променете курса: Щирборд, седемнадесет градуса, деклинация десет. — Той сложи слушалката и огорчено каза: — Пропадна ни чудесният месец на Тера. А Закстед не мога да понасям: воняща дупка. Хората страшно ще се разсърдят и не ги осъждам.

— Какво може да се е случило според вас? — запита Бермън. Беше разстроен и разтревожен.

— Един бог знае. Последния път обща тревога имаше преди седем години, когато наред пътя към Марс експлодира „Звездоход“.

Докато траеше следствието, не пускаха нито един кораб да лети. — Той потърка брадичката си, помисли и продължи: — А преди това имаше тревога, когато на „Сарбакан“ полудя целият екипаж. Каквото и да се е случило този път, не се съмнявайте, че работата е сериозна. Тъй или иначе, скоро ще узнаем. Ще ни уведомят още преди да сме стигнали Закстед или веднага след това.

Уведомиха ги! Не бяха изминали и шест часа, когато Бермън се втурна в кабината. На лицето му бе изписан ужас.

— Сега пък какво ви се е случило? — попита Макноот, като го загледа втренчено.

— Каф. ес! — едва продума Бермън. Махна с ръка, сякаш отстраняваше невидима паяжина.

— Какво има?

— Всичко е заради печатната грешка във вашия екземпляр на ведомостта. Трябва да се четете кафяв пес.

Командирът само кокореше очи.

— Кафяв пес! — повтори след радиста Макноот и в устата му това прозвуча като ругатня.

— Погледнете само:

ТЕРА, ЩАБ-КВАРТИРАТА  
ДО „НЕУМОРИМИЯ“.

ВЪВ ВЕДОМОСТТА ВИ ПОД ШИФЪР В1098 Е  
ЗАПИСАНО КОРАБНОТО КУЧЕ ЖЪЛТУРКО.  
СЪОБЩЕТЕ ПОДРОБНО ПРИ КАКВИ  
ОБСТОЯТЕЛСТВА И КАК ЖИВОТНОТО СЕ Е  
РАЗПАДНАЛО ПОД ДЕЙСТВИЕТО НА  
ГРАВИТАЦИОННОТО НАПРЕЖЕНИЕ. РАЗПИТАЙТЕ  
ЕКИПАЖА И СЪОБЩЕТЕ КАКВИ СИМПТОМИ СЕ  
НАБЛЮДАВАТ У ХОРАТА. БЪРЗО И ВАЖНО.

УЕЛИНГ  
КОМАНДВАЩ АВАРИЙНАТА И СПАСИТЕЛНА  
СЛУЖБА, ТЕРА

Останал сам в каютата си, Макноот яростно загриза нокти. От време на време навеждаше очи и поглеждаше не е ли стигнал вече до месото.

**Издание:** Списание „Космос“, бр.1/1968

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.